

ADAM BROOKES

$$M_z = (M_1 + M_3)$$

$$+ M_4) l = J_z \ddot{\psi}$$

**ŠPIONOVA
DCERA**

≡ KNIHA ZLIN

Špionova dcera

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Adam Brookes

Špionova dcera – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ADAM BROOKES
ŠPIONOVA DCERA

THRILL

**ADAM
BROOKES
ŠPIONOVA
DCERA**

V překladu Ireny Steinerové

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Adam Brookes, 2017

First published in Great Britain in 2017 by Sphere, an imprint
of Little, Brown Book Group

Translation © Irena Steinerová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7473-742-8

ISBN e-knihy 978-80-7473-755-8 (1. zveřejnění, 2018)

Pro Susie, Annu a Neda

Všechny postavy a události v této knize, s výjimkou veřejně známých osobností, jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či mrtvými, je čistě náhodná.

V minulosti se špionážní činnost obvykle zaměřovala na získávání politických a vojenských informací. Ty zůstávají i nadále jejím prvořadým cílem, ovšem v dnešním technicky orientovaném světě mají některé země poněkud širší záběr než dříve, například i komunikační a informační technologie, energetiku, vědecký výzkum, obranu, letectví, elektrotechniku a řadu dalších odvětví. Zpravodajské služby tudíž cílí na komerční i vládní organizace. Občas tak činí ve prospěch státních či státem financovaných firem ve své zemi.

MI5.org.uk

Jde o velmi propracovaný a komplexní systém, jehož cílem je vyhledávat cizí vyspělé technologie, získávat je všemi dostupnými prostředky a následně využívat k vývoji zbraní a konkurenceschopného zboží. Nic podobného nikde jinde ve světě neexistuje. Ten systém je nesmírně rozsáhlý, odpovídající zemi s více než miliardou obyvatel a funguje v měřítku, které výrazně přesahuje legitimní vědeckotechnické podnikání Číny.

William C. Hannas, James Mulvenon a Anna B. Puglisiová:
Čínská průmyslová špionáž

Život je nejdřív nuda a pak strach.

Philip Larkin

Prolog

Great Falls, Maryland, nedávná minulost

Když třeskl výstřel, hosté v nedaleké zahradní restauraci zvedli oči, přerušili rozhovor a překvapeně se otočili. Pohlédli přes parkoviště ke stromům. Tam, zčásti skryté za azalkovými keři, se zhouplo auto na nápravách. Vylekaní ptáci prudce vzlétli do teplého vzduchu.

První odvážlivec, který se zvedl od stolu a přiblížil se k vozu, byl bývalý mariňák se širokými rameny a silným žaludkem. Prodral se houštím a nakoukl dovnitř skrz přední sklo, vzápětí ucouvl a zavrtěl hlavou – těžko říct, zda znechuceně či lítostivě. Jedno tělo, nahlásil později, mužské, na sedadle řidiče, s ustřelenou zadní částí hlavy, což naznačuje vlastní zavinění. Všude krev. Podivně zkroucená ruka s pistolí bezvládně visící mezi sedadly.

Návštěvníci restaurace k sobě přivolali děti. Někteří zaplatili a rychle zmizeli. Dorazila policie a záchranka, pak detektiv, nakonec forenzní vyšetřovatel z Úřadu vrchního soudního lékaře. Muž na sedadle řidiče byl prohlášen za mrtvého. Vyšetřovatel obcházel vůz, nakláněl se dovnitř, dělal si spoustu poznámek. Vše bylo pečlivě nafotografováno, důkazy zajištěny a označeny. Nakonec tělo vyprostili z auta a položili na nosítka.

Mrtvému bylo něco přes šedesát. Pro příležitost své vlastní smrti zvolil dobře střižený oblek a hedvábnou kravatu. Vypadal jako úspěšný člověk, upravený, v kondici, lehce opálený. Měl krátce střiženou stříbrnou bradku a na pravém zápěstí nesmírně drahé hodinky značky Breguet. Zvláštní, pomyslel si vyšetřovatel, to by naznačovalo, že je levák, ačkoli zbraň, Sig Sauer ráže .357, svíral v pravé ruce.

Forenznímu vyšetřovateli to celé nějak nešlo dohromady – oblíbené výletní místo na kraji města, na turistické stezce mezi stromy, kousek od oblíbené hospůdky a malebného vodního kanálu, a v kontrastu s tím ten oblek s kraavatou, akurátnost a postavení, na jaké poukazoval. Mezitím dorazila FBI, jak vyšetřovatel předpokládal. Mužova totožnost – bryskně zjištěná z legitimace v náprsní tašce a identifikačního štítku ve vnitřní kapse – už totiž ve Washingtonu vyvolala malé zemětřesení. Podle všeho šlo o vysokého úředníka ministerstva zahraničí – nikoli diplomata, ale zpravodajského analytika jménem Jonathan Monroe. A když takoví lidé – držitelé bezpečnostních prověrek, které jim umožňují přístup do těch nejtajnějších zákoutí toho nejtajnostkářštějšího ze všech měst – spáchají sebevraždu, začnou kolem jejich mrtvol vzlínat a probublávat ta nejhorší podezření. Je v tom korupce? Sex? Někdo ho vydíral, kompromitoval, nasadil mu parohy? Anebo to byl nedejbože špion?

Dva zvláštní agenti FBI zdvořile čekali opodál, aby si s vyšetřovatelem mohli promluvit, a on se na okamžik zahleděl k obloze na kroužící ptáky, ucítil v obličeji paprsky slunce. Taková smrt nebyla ve Washingtonu ničím výjimečným: ten věčný tlak, tajnostkaření, čirá krutost toho města užírala lidi zevnitř.

Taková smrt však bývala jen zřídka nekomplikovaná.

ČÁST PRVNÍ
MOŽNOST

Peking, nedávná minulost

Bábi Poonová tentokrát vyrazila do akce čistá jako lilium.

Žádný mobilní telefon, žádné sledovací čidlo. Nic, z čeho by mohl uniknout signál, jakkoli slabý. Nenechá za sebou žádný podpis, žádnou stopu. Propluje digitálním prostředím jako smítko prachu temným tichým vzduchem.

Z letiště jela autobusem. Zaplatila v hotovosti a odvrátila obličej od kamer, které ji při nástupu sledovaly. Autobus se šinul do města a ona sledovala, jak kolem ubíhají věžáky, hromady betonu zlatě omítnuté slunečními paprsky pozdního léta.

Čistá jako lilium. Sama.

Takhle se to dělá, pomyslela si. Sklopila zrak ke svým rukám s jatrnými skvrnami a žilami vystupujícími ze suché pergamenové kůže.

Podívejme se, co tahle hloupá stará bába ještě dokáže.

Restaurace byla našlapaná trhovci a přistěhovaleckými dělníky, kolem řinčelo nádobí, těžký mastný vzduch páchl po čirokové pálenice. Chodilo se sem na šansijské jídlo, misy tučného jehněčího a řezané nudle. Bábi Poonová dorazila v pravý čas, aby si mohla ze zanedbaného parku naproti přes ulici provozovnu důkladně prohlédnout, nehybně seděla v teplém soumraku, svírala vycházkovou hůl a kabelku. Než vstoupila dovnitř, prošla dvakrát kolem, šourala se po chodníku v tmavých brýlích a sípavě dýchala. Nyní seděla u stolu v koutě. Servírka se na ni usmála, oslovila ji *a-i*, tetičko. Hodné děvče. Objednala si nudle *kočičí uši*, bohatě posypané

česnekovou natí a nakrájenými rajčaty v hustém vývaru ochuceném kmínem a černým octem. Dívka zachytila její přízvuk, sykavý zpěvný jižní akcent, usmála se a tázavě naklonila hlavu na stranu. Eileen Poonová pouze přikývla.

A teď už jen čekala a pozorovala. Čekala na určitý okamžik, který se rychle blížil a jehož přesná poloha v čase byla stanovena již před měsíci, možná lety. Pátrala po nějaké anomálii, drobné vlnce na hladině davu.

Už to dlouho nepotrvá.

Dívka před ní položila kouřící misku a plastové hůlky zabalené v ubrousku. Sklenici čaje. Eileen se nimrala v jídle, nechávala vteřiny plynout. Očima nenápadně tékala kolem, sem a tam, sem a tam.

Nic.

Nic než hlahol a rámus restaurace, pára stoupající z misek a kroutící se vzhůru v odpoledním světle, muži s brunátnými obličejí sklánějící se nad jídlem, nalévající si ze zelených lahvíček širokovou pálenku a obražující ji do sebe.

Teď.

Odložila hůlky, nejistě vstala, jednou rukou se opírala o stůl a druhou svírala kabelku. Ta milá servírka byla v cukru letu u ní a ptala se, jestli něco nepotřebuje.

„Cche-suo,“ odvětila. Toaletu.

Dívka ukázala k zadní části restaurace, do chodby. Eileen Poonová se belhala kolem plných stolů, prošla chodbou vedle pyramidy umaštěných židlí a prázdného akvária. Hluk se vzdaloval.

Dveře záchodků byly z překližky a zůstaly pootevřené. Vešla dovnitř, zašmátrala po vypínači, zamkla za sebou a pach čpavku ji přinutil dýchat jen povrchně. Z tureckého záchodu vedla nahoru po zdi trubka do splachovací nádržky. Eileen vytáhla z kabelky latexové rukavice a navlékla si je. Přejela rukou nahoru a dolů po potrubí, zašmátrala za ním. Nic tam nebylo. Otevřela zásobník toaletního papíru. Nic. Pod umy-

vadlem objevila skříňku. Otevřela ji a přejela rukama po vnitřní straně.

A právě tam, hluboko ve špinavých zákoutích skříňky, byl zespodu na umyvadle přilepený pytlík mléčných karamelů značky Bílý králík.

Eileen uvolnila balíček, sloupala z něj lepicí pásku a strčila ho do igelitového sáčku. Pásku a rukavice hodila do záchodu a bonbony vložila do kabelky.

Chvilku počkala, zklidnila se. Spláchla a umyla si ruce, odemkla dveře a vyšla na chodbu.

Malinko se jí ulevilo. Tak tohle bychom měli, řekla si v duchu.

Teď přijde ta těžší část.

Vešla zpátky do restaurace a zastavila se. Obklopila ji změť hlasů a smíchu, řinčení příborů. Zapátrala v pozadí za zvukem a vizuálním chaosem. Je tady ten, kdo přinesl bonbony Bílý králík? Sleduje ji? Nebo je to žena? Přejížděla očima po místnosti, hledala upřený zrak, nápadně významný pohled, rychle skloněnou hlavu, odvrácený obličej.

Nic.

Pomaloučku se vrátila ke stolu, sedla si, dopila čaj.

Ta milá dívka jí přinesla účet.

„Vám ty nudle nechutnaly?“ zeptala se.

„Bylo toho moc,“ odvětila Eileen.

„To mě mrzí,“ řeklo děvče.

„Mej š’.“ To nevádí. Zvedla starou křehkou ruku a mávnutím zaplašila její obavy. Zamžourala na účet a pečlivě odpočítávala z peněženky jüanové bankovky, hotové ztělesnění šetrnosti. Dívka se usmívala, trpělivě čekala. Eileen si nasadila černé brýle a zvedla se k odchodu. Ústupová strategie byla komplikovaná, vyžadovala pár rychlých pouličních kejklů a pak kličkování sítí podzemní dráhy. Vzala si hůlku a vykročila k východu. Servírka už tam stála, přidržovala jí dveře, hodná holka. „*Man-man cou*,“ řekla. Jděte opatrně.

Eileen vyšla z restaurace do teplého večera. Zastavila se na chodníku, chvíli zmatkovala s kabelkou a hůlkou a přitom nenápadně obhlížela ulici, vozovku, počítala a pozorovala: kluk v kšiltovce Chicago Bulls civěl do telefonu a klátivým krokem mířil k západu; stříbrné terénní auto a za ním motorka značky Yamaha, žlutá, chlapec za řídítky v bílém tričku přidal plyn; dvojice ponořená do hovoru, s nákupními taškami a fialovým batůžkem.

A muž na lavičce.

Na stejné lavičce, která poskytovala nerušený výhled na restauraci a kterou předtím využila i Eileen Poonová.

Měl na sobě krémovou košili s krátkým rukávem a šedé bavlněné kalhoty. Seděl s koleny u sebe. Na klíně mu ležely složené noviny, ale díval se přímo před sebe. Šedé řídnoucí vlasy měl sčesané z čela. Zřejmě použil olej nebo pomádu.

Eileen Poonová v mžiku vstřebala všechny detaily a uložila si je do paměti.

Kdopak ty jsi?

Zkoumavě si ho prohlížela zpoza tmavých brýlí. I na tu vzdálenost viděla, že ruce složené v klíně má malé a jemné, tváře a bradu hladké, jako by vydrhnuté pemzou. Vyzařovala z něj čistota. Bude to puntičkář, s upravenými nehty a naleštěnými botami. Seděl zcela nehybně. Uvědomila si, že právě kvůli té nehybnosti si ho všimla. Seděl jako při modlitbě, s očima připomínajícíma malé černé kamínky.

Rozhlédla se na obě strany a chtěla přejít ulici. Vtom před ní zastavil autobus a zakryl jí výhled na park, lavičku i toho muže. Když odjel, neznámý byl pryč.

Později v hotelovém pokoji, po celé té štrapáci po ulicích, chodnicích a v podzemce, se Eileen Poonová potmě posadila na postel a zula si boty, chvíli si masírovala bolavá chodidla. Podobu toho muže s hladkými tvářemi měla uloženou těsně za sítnicí a nyní si ji vstípila hluboko do paměti.

Během té poloviny života, kterou Eileen zasvětila tajné práci pro vládu Jejího Veličenstva, si hluboko v nitru vybudovala rozsáhlou kartotéku plnou obličejů, postav, způsobů chůze, hlasů, přízvuků, míst, prostředí a setkání. Každá položka pro ni byla zcela jedinečná a známá, každá okamžitě k dispozici. Když se to totiž vzalo kolem a kolem, výzvědné službě se na asijském pobřeží Pacifiku věnovalo poměrně málo lidí. Jistě, různí odposlouchávači a počítačová slídlivá a gorily z místních bezpečnostních agentur se počítali na miliony. Ovšem profesionálů – řídicích důstojníků, pozorovatelů, spojek a pouličních kejklířů – zas tolik nebylo. A Eileen, kdo jiný než ona, je dokázala rozpoznat. Pro bábi Poonovou, ostřílenou pouliční umělkyni – nejlepší v Asii, jak tvrdila Hopková –, bylo základem špionážní činnosti umění vybavit si informaci a uvést ji do patřičné souvislosti. Její úžasná schopnost obojího byla důvodem, proč Britská tajná zpravodajská služba zůstávala rodině Poonových věrná po celých čtyřicet let. Hopková si nadání bábi Poonové vysoce cenila. *Vy jste moje oči, Eileen, řekla jednou. Jste moje paměť.*

O Puntíčkáři však Eileen v paměti nenalezla nic.

V duchu si vyvolala jeho obraz, nechala ho volně proplouvat zákruty mysli. Vyptávala se ho. Řekni mi, proč jsi seděl na té lavičce, v tu dobu, tím způsobem. Prozrad' mi, co na tvém vzhledu naznačovalo, že něco víš, že máš k dispozici prostředky. Vyprávěj mi o úmyslu, o tom, jak se projevuje navenek. Řekni mi, jak to, že tě znám, i když tě neznám. Po-vídej mi o mléčných karamelkách Bílý králík.

Vstala, přistoupila k psacímu stolu, rozsvítila lampičku a zatáhla závěsy. Zamířila ke kufru, vytáhla druhý pár latexových rukavic a roušku a nasadila si je. Vyndala také gumovou podložku zabalenou v celofánu. Rozbalila ji a rozprostřela na stůl. Odešla do koupelny a z toaletní taštičky vytáhla krabičku se sterilně zabalenou pinzetou a nůžkami na nehty.

Sedla si za stůl. Kabelku položila před sebe.

Pinzetou vyndala z kabelky pytlík s karamelkami Bílý králík a nůžtičkami jej otevřela. Pomocí pinzety vytáhla z pytlíku dvanáct bonbonů, každý samostatně zabalený do červenomodrého voskovaného papírku, na obou koncích zkrouceného. Rozložila je jeden vedle druhého na podložku. Opatrně je začala rozbalovat a jemně vyprošťovala kousky mléčné žvýkácké hmoty z obalů.

Jakmile vzala do ruky sedmý bonbon, věděla, že to našla. Cítila rozdílnou hustotu, pravidelnost tvaru. Rozbalila voskovaný papír. Uvnitř nebyla mléčná karamelka, ale bílé plastové pouzdro, tvrdé a hladké. Při bližším prozkoumání objevila spoj uprostřed, jako by se kapsule skládala ze dvou částí. Eileen jemně zatáhla, dvě poloviny se od sebe s cvaknutím oddělily a objevila se dutina vystlaná pěnovou hmotou, v níž byl zasunutý miniaturní paměťový disk, ne větší než nehet. Chvilku držela disk v pinzetě a uvažovala.

Pohyb na chodbě.

Eileen se rozhlédla, střelila očima ke dveřím, zůstala nehybně sedět. Výbuch smíchu, pak už nic.

Naslouchala. Další zvuky z pokoje dál na chodbě, asi.

Nic tam není, pomyslela si. Proč je tak vylekaná? Pitomá stará bába.

Zasunula disk zpátky do pěnové dutiny, secvakla obě poloviny kapsule dohromady. Zabalila ji do voskovaného papírku, vrátila ji s ostatními do pytlíku a ten vložila zpátky do kabelky.

Obyčejné karamelky. V kabelce.

Tahle operace, pomyslela si, působí strohým a úsporným dojmem. Velmi nenápadná, velmi hluboká. S velmi ostrými hranami. Jen ona sama, čistá jako lilium. Dokonce ani její synové nejsou ve hře. Kdyby s ní byl Peter nebo Frederick, mohli toho Puntíčkáře vyčmuchat, natočit, odposlechnout, prohnat ho skrz servery, odhalit ho. Vzpomněla si na jeho strnulost, nepřírozené držení těla.

Dole na ulici se rozjíždělo auto, příliš rychle, příliš překotně.

Vstala, nepatrně odtáhla závěs, vyhlédla do tmy.

Po téměř čtyřiceti letech na ulici Eileen Poonová nepochybovala o důležitosti přesvědčivého krytí a pevných nervů. Věděla, že musí dělat jakoby nic, a ne prchat. Každé malé drama, každý půlnoční útěk z hotelu za sebou zanechá nezodpovězené otázky, pokojské volají nočnímu recepčnímu, členové bezpečnostní služby s pokleslou čelistí zkoumají záznamy kamer, účetní prověřují kreditní kartu. A brzy si toho někdo všimne. Pak tomu ten někdo začne věnovat pozornost, hledat nějaký systém, opakující se vzorce. A než se nadějete, pronikne vám do telefonu, do počítače, do bytu a sleduje každý váš pohyb, větrí ve vzduchu, když procházíte kolem. Nejlepší je klidně sedět a čekat, pohybovat se uvážlivě a klidně.

A přesto. Pytlík karamelk Bílý králík, který měla v kabelce, křičel *Uteč! Hned!*

Nehybně stála a pozorně naslouchala, žaludek se jí houpal. Nestávalo se často, aby ji přepadl strach. Tak proč zrovna dnes?

Zvedla sluchátko a zavolala pokojovou službu.

„*Wej?* Ano. Chtěla bych obložený sendvič. Ale bez majonézy. Rozumíte? Žádná majonéza. Ano, salát, rajčata, ty chci. Majonézu ne. Majonéza mi dráždí střeva. A ještě Bloody Mary, dvojitou.“

Položila sluchátko a vrátila se ke kabelce, vyndala balíček karamelk, po hmatu vyhledala kapsuli a strčila ji do sterilního sáčku na důkazy. Klekla si k závěsu. Byl těžký, dlouhý až na podlahu, ušitý z látky neurčité barvy. Nůžkami na nehty odpárala asi pět centimetrů lemu a zasunula dovnitř pytlíček s kapsulí. Vzala jehlu a nit, přistehovala záložku a spustila závěs na zem.

Než přinesli jídlo, převlékla se do bavlněné noční košile, nasadila si sítku na vlasy a sedla si na postel, odkud sledovala čínský zpravodajský kanál. Plánuje se přehlídka, oznamoval

reportér. Velkolepá vojenská přehlídka! Centrem Peking, kolem brány Nebeského klidu, na oslavu výročí velkého vítězství Číny ve válce proti Japonsku. Bude tam pochodovat dvanáct tisíc vojáků s neviditelnými stíhačkami nad hlavou! V přípravě na takovou slávu se úřady snažily poručit větru i dešti takzvaným oséváním mraků a do městských parků vypouštěly opice, aby zabíjely ptáky. Eileen Poonové nebylo jasné, proč by měli právě ptáci představovat bezpečnostní riziko. „Až se hlavní pekingskou třídou povalí tanky,“ halasil reportér, „jednota čínského lidu dosáhne svého vrcholu.“

Číšník k ní prisunul cinkající servírovací vozík a zvedl plastový poklop, pod nímž se skrýval sendvič.

„Obložený sendvič. Bez majonézy,“ oznámil. „Bloody Mary.“

Nedíval se jí do očí. Dala mu spropitné a on spěšně odešel.

Rychle snědla sendvič, Bloody Mary vylila do umyvadla, vypnula televizi, zhasla a naslouchala. Čekala. Dostala hroznou chuť na bidi, jeden z těch smrdutých indických doutníků, které si kupovala ve svazcích převázaných provázkem v malém krámku ve Wan-caji.

Noc se donekonečna táhla. Strach zpomaloval plynutí času. Přinutila se myslet na své chlapce, kteří v Hongkongu očekávají její návrat, čekají, až budou moct vyslat signál *Je zpátky*. Pomyslela na předávku té věci Hopkové. Kde to bude? Ženeva? Bangkok? Představila si, jak Hopkové pouští tu kapsuli do natažené dlaně, pomyslela na její úsměv, na ten věrolomný výraz v jejích očích.

A všechen ten poprask, co kolem toho Hopková nadělá! Vezme ji na dobrou večeři a předá jí dárky z Londýna, máslové sušenky z lahůdkářství Fortnum's, pro které má Eileen takovou slabost. Budou tam jen ony dvě, nikdo jiný. Protože tahle operace – Eileen dokonce neznala ani její krycí název – byla pouze jejich. Jen Eileen Poonové a Valentiny Hopkové. Za posledních osm měsíců byla na příkaz Hopkové už dvakrát v Peking, pokaždé čistá jako lilium. Dvakrát vybrala

staromódní mrtvou schránku se zprávou od agenta, kterého nikdy nespatriila. Ví vůbec Hopková, o koho jde? Tenhle je *výjimečný*, Eileen, tvrdila Hopková. Tohle je *někdo*. A je jenom náš, Eileen. Jenom nás dvou, dokonce ani vašich kluků ne.

Neklidně si natřepala polštáře, uhladila noční košili, napila se vody, aby se zbavila sucha v ústech, naslouchala syčení klimatizace.

Prožila už spoustu takových dlouhých nocí. Nocí, kdy se bála, že čínská státní bezpečnost číhá za rohem, na ulici, u dveří. Nocí, kdy měla nervy na pochodu a spánek byl jen vzdálený zrádný břeh. Nocí, kdy se nestalo nic a kdy se stalo všechno. Těch dávných nocí, kdy jí čísla praskající na krátkovlnných frekvencích nařídila *VŠE UKONČIT* a ona spálila pas a prchala zadními uličkami Čcheng-tu nebo Semarangu nebo Hanoje. Proč má dnes tak stísněný pocit?

Možná že třikrát stačilo. Možná se už čas naplnil.

Kolem čtvrté si zdřímla a v pět sledovala, jak se skrz škvíru v závěsech prodírá dovnitř šedé světlo.

Jestli přijdou, pomyslela si, tak teď.

Vstala, oblékla si růžové tričko, béžové turistické kalhoty, které jí sahaly do půli lýtek ověněných modrými žilami, a nazula si tenisky. Protáhla se, tentam byl včerejší sípavý dech i šouravá chůze, a připravila se na rychlý přesun.

Vzpomněla si na Puntíčkáře, na jeho hladký obličej, drobné ruce. Uvažovala, jaké to asi je, když na člověka sáhnou. Jaké by bylo cítit je na tváři, kolem pasu, na prsou. Napadlo ji, zda na ni ten muž svým způsobem nesáhá i teď.

Klekla si, vytáhla kapsuli ze spodního lemu závěsu, vrátila ji do pytlíku s bonbony a ten strčila do příruční tašky.

Zastavila se u dveří svého pokoje, poslouchala, zklidnila se.

Operace je jako vánek, říkala jí kdysi Hopková. Nedělejte z ní vichřici.

Sorong, Západní Papua, Indonésie

Mangan vešel do krámků skrz otrhaný igelitový sprchový závěs. Uvnitř vládl nepořádek. Všude se válely repasované počítače, hromady krabic, mobilní telefony, tablety. Zpoza pultu si ho měřila pohledem javánská prodavačka, zubatá, napudrovaná, s vlasy staženými do drdolu. Mangan si uvědomoval, jak je zanedbaný: strniště na bradě, tričko plandající na neohrabané vyčouhlé postavě, džíny na kolenou vytahané, na nohou žabky, na zádech odrbaný batůžek. Krámek páchl hřebíčkovými cigaretami a vlhkostí.

„Vy zase zpátky,“ konstatovala žena.

„Jo,“ odvětil Mangan.

„Co chcete tentokrát?“

„To co minule,“ řekl Mangan.

Zamračila se.

„Telefonní kartu?“ zeptala se.

„Ano. Prosím.“

Namířila na něj obviňující ukazovák.

„Vy zrovna jednu koupit. Týden zpátky.“

„Chci další. Stejnou. Předplacenou. Beze jména.“

Přísně na něj hleděla.

„Proč vy chcete?“

„Je důležité proč?“

„Vy už máte. Proč ještě jednu?“

„Ztratil jsem ji. Mohl bych dostat další?“

Odmlčela se a uvažovala. Pohlédl na ni a zachytil v jejím pohledu záblesk vypočítavosti. Uvědomil si, že se děje něco, čemu nerozumí, a hrudí a žaludkem mu projel záchvěv znepokojení.

„V čem je problém?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou, sklopila zrak.

„V čem je problém?“ zopakoval.

„V ničem,“ opáčila.

Sáhla do prosklené vitríny za sebou a ze špinavé změti kabelů, starých mobilů a nabíječek vytáhla obálku. Podala mu ji. Nahmatal přes papír malou tvrdou SIM kartu.

„Šest milionů rupií,“ oznámila. Asi čtyři sta amerických dolarů.

„Šest?“ podivil se Mangan. „Proč ten nárůst ceny?“

Pokrčila rameny.

„Co se od minulého týdne změnilo?“ zeptal se tiše.

Namířila ukazovákem do stropu.

„Cena nahoru.“ Nedívala se mu do očí. „Vy teď zaplatit.“

Mangan zobraštil. Naklonil se přes pult a s úsměvem jí položil ruku na předloktí. Cítil, jak pod jeho dotekem ztuhla.

„Co se změnilo?“

Neodpověděla.

„Zaplatím vám to a už sem nikdy nepřijdu. Dobře? Jenom mi to povězte.“

Olízla si rty.

„Vy. Problém.“

„Cože? Jaký problém?“

„Přijít sem lidi. Ptali na vás.“

„Ptali se na mě? Kdo? Co říkali?“

„Říkali, jestli já vidět Anglán. Vysoký. Vlasy červené barvy, jako vy.“

„Znali mé jméno?“

„Nevím.“

„Co jste jim řekla?“

Zavrtěla hlavou a přestala ukazovat prstem. Mangan trochu zvýšil hlas.

„Co jste jim krucinál řekla?“

„Já řekla... já řekla, že vás vidět. Ale nevěděla, kam vy jít. Kde vy bydlet.“

Ruku měl stále položenou na jejím předloktí. Kůže na hlavě mu mravenčila.

„Kdo to byl?“

„*Orang Cina*.“ Číňané. Z těch slov číselo opovržení. Odmlčela se. „Oni mít fotku. Vás.“

„Oni vám ukázali fotografii?“

Přikývla. Odtáhl ruku. Žena upírala oči na pult. Odpočítal bankovky z peněženky, pohodil je před ni. Natáhla se po nich, on na ně však položil prst a přidržel je.

„Ta karta,“ řekl. „Je v pořádku?“

Přikývla.

„Registrovaná, ale jméno ne pravé. V pořádku.“

Držel ukazovák na hromádce peněz.

„A teď?“

Zvedla k němu oči.

„Co?“

„Zavoláte jim, že? Těm *Orang Cina*. Nařídili vám přece, abyste jim zavolala.“

Zamrkala a pak udělala gesto *co mám dělat*, bezradně zvedla ruce dlaněmi vzhůru.

„Když já nevolat, tak...“

„Tak co?“

„Oni říkali, že já mít trable. Moje rodina. Oni zavolat policie, udělat velká trable.“ Žena začínala být rozrušená.

„Proč přišli právě za vámi?“

V očích měla prázdný pohled.

„Oni ptali hodně míst. Hotel, telefonní místo, internetové místo.“

Ježíšikriste.

„Říkali ještě něco?“

Zavrtěla hlavou.

„Co vy udělat?“ zeptala se. „Vy zločinec? Vy zloděj?“

Mangan sundal prst z bankovek a nechal ji, aby si je vzala.
„Neudělal jsem nic. Jsem jen novinář. *Wartawan*.“ Ukázal
na sebe. „*Wartawan*.“

Strčil SIM kartu do kapsy a odešel.

Washington, D.C.

Pattersonová našla ten byt přes realitní server a okamžitě se do něj zamilovala. Nacházel se kousek od Osmnácté ve staré cihlové zástavbě, mrňavý byteček s velkými okny v nejvyšším patře. Železné požární schodiště lemovaly řady květináčů. Dole byl dlážděný dvorek.

Majitelka se zpočátku zdráhala, dělalo jí starosti, že Pattersonová nemá doporučení od předchozích pronajímatelů, a když se setkaly osobně, vypadala poděšeně: britský přízvuk v telefonu jí zřejmě neladil s černou pletí budoucí nájemnice. Nakonec zapůsobil diplomatický pas a bytná, upjatá matrona s melírem a v béžovém kostýmku, k ní přes stůl přisunula k podpisu nájemní smlouvu.

Teď Pattersonová seděla v kraťasech a tričku na posteli a všechna okna měla pootvíraná, aby se dusný vzduch pozdního léta aspoň trochu hýbal. Zdi byly sněhobílé a podlahy z tmavého dřeva. Potřebuju koberce, pomyslela si, dát tomu nějakou barvu. Přešla do kuchyně a přejela rukou po nerezovém příslušenství. V takovémhle bytě ještě nikdy nebydlela.

Uvědomila si, že tohle je začátek období vyhnanství a hanby. Spíš než klepnutí přes prsty to byla pořádná facka, kterou jí Služba jasně naznačovala: *Jsi naprostý a dokonalý břídil*. A Hopková jí tím oznamovala: *Nejsi připravená na účast v operacích a nikdy ani nebudeš, pokud konečně nedospěješ*. Takže skončila tady. V nádherném bytě v cizím městě, kde budí zájem, kde působí málem exoticky. Vysoká ramanatá černoška, která mluví jako anglický armádní důstojník, protože jím i byla, a která pracuje *na velvyslanectví*, avšak

její role nebyla nikdy zcela specifikovaná. Podivuhodný živočich.

Ponižující a příšerné, konstatovala v duchu, ale mohlo by to být i horší.

Vyšla ven na požární schodiště a pohlédla přes střechy do dálky. Nízké město. Žádné hluboké sluje New Yorku nebo Chicaga. Vtom se zdola ozvalo předstírané zalapání po dechu a kdosi dramaticky zvolal: „No ne! Nebo jo? Já myslím, že jo!“

„No jo!“

„Určitě jo!“

„Nová sousedka!“

Podívala se o patro níž. Byli dva, muž se ženou, oba ve slunečních brýlích a šortkách. Vytáhli si na požární schodiště polštáře, v ruce drželi sklenice s vínem a upírali pohled vzhůru.

Žena, běloška, ale opálená, s kudrnatými špinavě blondatými vlasy, pozvedla sklenici.

„Zdravím, sousedko! Pojdte se s námi dolů seznámit.“

„Ano, pojdte dolů.“ Muž byl útlý, se světlejší pletí, tmavovlasý. Gestem ji zval za nimi.

Bezprostřední reakcí Pattersonové bylo rychle se stáhnout dovnitř. *Kdo to je?*

Jsou to dva lidé, co sedí na požárním schodišti a popíjejí víno, v novém bydlišti, v novém městě.

„Eh, tedy, dobrý den,“ vykoktala.

„Hej vy tam, pojdte dolů. Přines sklenici, Este.“

„Hned to bude.“ Muž prolezl oknem dovnitř a zmizel. Pattersonová začala sestupovat po železném schodišti.

„Pěkný byt, že? Říkali jsme si, kdy ho pronajmou. Byl prázdný celé týdny.“ Napřáhla k ní ruku. „Já jsem Emily.“

„Trish. Ano, je to krásné bydlení.“ Pattersonová si ani neuvědomila, že používá typicky britskou angličtinu.

Žena na ni pohlédla nad slunečními brýlemi.

„Este. Pospěš. Tahle osoba nebude Emeričanka.“

Muž právě prolézal oknem se sklenicí v ruce. „Slyším, slyším. Ahoj. Já jsem Esteban.“ Podal jí sklenku a věnoval jí letmý úsměv, kterým ji odzbrojil.

„Já jsem Trish. A jsem Britka,“ řekla. Muž jí mezitím nalil víno.

„Vítej, Britko Trish,“ řekla Emily a pozvedla sklenici. „Co tě přivádí do těchto končin?“

„Jsem diplomat. Na britské ambasádě.“

Ti dva se na sebe podívali s výrazem *no páni!*

„Tak tím se podstatně pozvedá místní úroveň!“ prohlásil Esteban. „Na kterém odboru?“ Mluvil, jako by důvěrně znal organizační strukturu velvyslanectví.

„Eh, na obchodním.“

„Jjjjjjo. To budeš v jednom kole. Že jo, Em?“ Otočil se a ukázal k Emily. „Tady Em působí nahoře na Kapitolu, je přifařená k nějaké pochybné kongresové komisi s údajným dohledem nad obchodními dohodami. Je to tak, Em?“

„Do puntíku. Budeme si mít o čem povídat.“

A sakra.

„To je skvělé,“ řekla nahlas. Oba na ni hleděli. Pattersonová si usrkla doušek vína. „A co ty, Estebane?“

„Já? K Street. Ale v dobrém.“

Rozhodla se obrátit to ve vtip.

„Nemám nejmenší tušení, co to znamená,“ prohlásila. Zasmála se, ale jen ze zdvořilosti. Promluvila Emily.

„Znamená to, že patří k podtřídě příživníků známé jako lobbisti. Potlouká se kolem kancelářů kongresmanů a snaží se je ovlivnit lichotkami, službičkami a prachama. Poznávající výlety do Vegas, na Bahamy. Příspěvek na kampaň. Soukromé tryskáče. Trapné.“

Esteban příkyvoval, zubil se. Emily pokračovala.

„Ačkoli v Esteho případě nejde o zakázky v oblasti obrany ani o těžební práva. Snaží se prosadit schválení zákona

o čistých energiích, takže se možná nakonec nebude smažit v ohni pekelném.“

„Jsem jen šmejda usilující o dobrou věc,“ prohlásil Este. „A hodí se to ke mně, že jo, Em? A co ty, Trish, jsi odjakživa diplomat?“

„Ne, jsem bývalý voják, věřte nebo ne,“ odvětila Pattersonová.

„Já tomu věřím,“ prohlásila Emily. „Vypadáš zdatně, tvrdě.“ Zatařala pěst a nasadila drsný výraz.

„Páni, vážně? Takže ty jsi sloužila v...?“ Esteban nechal tu větu viset ve vzduchu. Neví, jestli je slušné se na to ptát, pomyslela si Pattersonová.

„Ano, ano,“ odpověděla. „Tři zahraniční vojenské mise. Irák a Afghánistán.“ Usmála se. Oba na ni hleděli, jako by jim právě oznámila úmrtí v rodině.

„To muselo být... náročné,“ poznamenala Emily. Řekla to, jako by válka byla něco nepochopitelného; něco z alternativního vesmíru.

„Ano, to bylo. Náročné.“ Znovu se usmála, nechtěla to příliš dramatizovat.

Jenže vzadu za očima se jí už mezitím promítala cesta pokrytá žlutohnědým prachem, kluk na mopedu. Byl bosý, a když se rozjížděl, s úsměvem a rozzářenýma očima se za ní ohlédl. Vzápětí byl pryč. Slyšela bzučivý zvuk motoru, změny řazení, cítila váhu neprůstřelné vesty v nesnesitelném horku.

„Hele, poslyš,“ pronesla Emily, aby naznačila změnu tématu. „Nalijme si čistého vína. My jsme tě sem totiž pozvali, protože máme jistý nehezky postranní úmysl, kvůli kterému tě tady teď naléváme alkoholem. Mimochodem, napij se ještě. Este!“ *Postranní úmysl?* Esteban se natáhl a dolil jí sklenici. Pili výborné jiskřivé bílé víno z Oregonu.

„Bohužel je to tak,“ přitakal Este. „Řekneš jí to ty, nebo to mám udělat já?“

Pattersonová pocítila záchvěv podráždění.

„Jde totiž o to,“ Emily si proplétala prsty a snažila se vypadat roztomile. Skutečně vypadala roztomile. Velice roztomile, pomyslela si Pattersonová.

„Jde o to...“

Tvářila se roztomile a rozpačitě. Stejně tak Esteban. *Co sakra chtějí?*

Emily si afektovaně povzdechla.

„Myslíš, že bychom tě případně mohli poprosit, abys... abys nechodila po bytě v botách?“

Cože?

Esteban na ni hleděl s předstíraným zoufalstvím.

„Totiž, ten předchozí nájemník v jednom kuse pochodoval po těch dřevěných podlahách v polobotkách a pro nás tady dole je to jako zemětřesení,“ vysvětloval. „Ze stropu se sype prach a v půl sedmé ráno dup, prásk, bum. Byla to hrůza. A koberce odmítal, takže jsme si mohli jen říkat, člověče, to snad nemyslíš vážně?“

„Ano, koberce. Koupíme ti koberce. Vezmeme tě do té nejlepší prodejny koberců a něco vybereme.“ Emily se začínala tvářit ustaraně a Pattersonová si uvědomila, že má zřejmě nasazený ten svůj tvrdý a neproniknutelný výraz. Přinutila se k úsměvu.

„Samozřejmě. Propánakrále. Určitě. Bez bot. Jasně, to není problém.“

Emily si přehnaně oddechla úlevou a prsty si prohrábla blondaté lokny. Este vykouzil široký úsměv.

„Stejně jsem uvažovala, že si nějaké koberce pořídím,“ dodala Pattersonová. „Ten byt potřebuje nějakou barvu.“

„Mně se ta tvoje líbí,“ prohlásil Esteban.

„Jo, ta se nám líbí *moc*,“ přitakala Emily.

Později si Pattersonová ohřála v mikrovlnce pizzu a sedla si k otevřenému oknu v horké tmě, jedla, dívala se, poslouchala. Siréna, vrtulník, útržky hovoru, vrzání cikád v korunách jinanů a pod tím vším podprahové hučení velkoměsta.

Ten kluk tam pořád byl, drandil na mopedu na okraji jejího zorného pole, žhavé uhlíky v očích.

Jeho přítomnost v ní vyvolávala palčivou bolest, probodávala ji přímo uprostřed, někde mezi srdcem a žaludkem; ta bolest byla dokonalou alchymií výčitek svědomí a trýznivé lítosti. Když se pokoušela usnout, ještě stále tam byl. *Moje habáší*, říkával jí tím svým chlapeckým hlasem. *Moje Habešanka. Moje černoška*. A jediné, co mohla udělat, bylo představit si sebe sama, jak odkládá zbraň do žlutohnědého prachu, shazuje ze sebe neprůstřelnou vestu, rozšněrovává si vysoké boty a odchází pryč.

Silver Spring, Maryland

Pearl vyřešila matematické příklady, připravila se na ztřešší vyučování, vyházela ze školního batohu zmačkané papíry, gumičky do vlasů, vyteklé propisovačky a obaly od bonbonů, uklidila si v pokoji a odnesla dolů špinavé prádlo. Takový výkon si ve světě Pearl Tchaové zasluhoval přestávku, chvíli klidu na posteli: jen ona se svým telefonem, zachumlaná do flísové deky.

Tu deku potřebovala, protože běžela klimatizace a otec ji vždycky nastavoval asi na minus deset, takže se její pokoj měnil v ledárnu a Pearl mrzla. Zavrtala se proto do deky a mezi polštáře a plyšáky: tygra, růžového jednorožce a Elma. Byl podvečer, pokoj zaplavovaly nízké sluneční paprsky a malovaly zdi na zlatooranžovo. Nahoru po schodech se linula vůně jídla, které matka připravovala v kuchyni.

Vyfotila se s půlkou obličeje mimo záběr, s vyplazeným jazykem, dekou vytaženou až pod bradu a sluncem, které se jí odráželo v brýlích. Mžourala na snímek. Pleť měla... no, jako obvykle, samý beďar a vyrážka na bledé pokožce, uhry kolem nosu, póry jako měsíční krátery. Nevýrazné beztvaré vlasy měla sepnuté do drdolu. Matka ji přesvědčovala, ať nosí mejkap, ale když ji poslechla, její pokožka se bouřila dvojnásob. Povzdechla si a poslala tu fotku Calovi. Telefon po odeslání vydal ostré kovové cinknutí.

Slyšela klapnutí vstupních dveří. Přišel otec. Zvedla oči od mobilu. Jde nahoru? Ne. Slyšela mumlavý rozhovor rodičů dole v přízemí. Mluvili spolu čínsky, kradmo a tajnůstkářsky, jako by se za to styděli. Slyšela, jak zaskřípala židle, když

na ni otec ztěžka dosedl, a matka cupitala kolem, odnesla mu sako a aktovku a postavila před něj čaj. Otec do něj chvilí foukal a pak začal hlasitě srkat.

Cink.

Byl to Cal. Jeho fotka v laboratorním plášti, v ruce držel papír s načmáraným textem: *MUK-BANG!!!! munchigirl!!*

Odepsala mu:

neco noveho?

fakticky ma rada tuny palive omacky

Pearl si uvědomila, že se usmívá.

ok du koukat

Streamovala video do mobilu. Dívka s přezdívkou *munchigirl* seděla ve svém pokoji jako obvykle, někde u Šanghaje, soudě podle jejího přízvuku. Možná na východě v provincii Če-ťiang? Měla na sobě top na ramínka a oči nalíčené tak, že připomínala princeznu z manga komiksů. Koketně špulila rty a měla nádherné vlasy. Na stole před ní stála obrovitá mísa rýže, dušené kuře, kastrol čehosi, co připomínalo *chung-šao-žou*, vepřové maso v sojové omáčce. *Munchigirl* s kamennou tváří představila všechny pokrmy a krátce popsala jejich složení. Pak vzala jídelní hůlky a pustila se do kuřete, každé sousto namáčela v jasně červené chilli omáčce a ukazovala ho na kameru, aby si ho každý mohl prohlédnout. Většinou mlčela, ale udržovala s divákem oční kontakt a každé uznalé zamumlání – *Mmm, to je dobré. Óóó, tak pikantní* – vyvolalo přívál lajků, dislajků a komentářů, přebíhajících přes obrazovku. Spousta mužů ji online žádala o ruku. Nevzrušeně jedla dál a upřeně se dívala Pearl do očí. Ta scéna připadala

Pearl intimní, jako by *munchigirl* byla její kamarádka nebo sestra, která ji k sobě pozvala, a ony teď sedí naproti sobě u stolu a společně obědvají. Pearl v rychlosti projela video, trvalo celou hodinu. *Munchigirl* snědla všechno jídlo a pak se rozloučila zdviženým ukazováčkem a prostředníčkem na znamení vítězství a zpěvným *ahoooooj*.

Napsala Calovi zprávu.

lol jak to ze neni tlusta jako becka

zejo?

tobe se libi

mmm jo muj typ. hlavne ty umely rasy

Cal tahle videa zbožňoval, považoval se za fanouška ujetých webů. Hodiny dokázal sledovat, jak si Ukrajinky češou vlasy, jak si lidé nechávají dělat sádrové odlitky těla, jak hromadně tančí na ulici.

co ted delas

dodelavam neco v laborce. hele prijd zitra po skole

a proc?

chci ti neco ukazat!!!!

ok

v sobotu varim pao-c'. mnam. veprove s pazitkou.

Pearl pocítila záchrvěv obav. Je to pozvání? Kousala se do rtu a chvíli přemýšlela.

ok. tak zitra

Na schodech zaslechla matčiny kroky a rychle překlikla z Calových textovek jinam. Ozvalo se plaché zatukání na dveře. „Večeře je hotová.“

Pearl sledovala dveře.

„Já nemám hlad,“ odpověděla.

Odmlka.

„Měla bys sejít dolů a něco sníst.“

„Mami, já nemám hlad, vážně.“

Matka potichu odešla.

Nepřišli si pro Mangana hned.

Dal se jim plně k dispozici, potloukal se po veřejných místech, posadil se na zahrádce restaurace a objednal si grilovanou rybu a smaženou rýži *nasi goreng*, pozoroval ulici v horším ulepeném podvečeru. Když padal soumrak, uslyšel volání k modlitbě a měl pocit, jako by se na chvíli osvobodil sám od sebe, jako by se na okamžik zbavil strachu.

Strach byl poslední dobou pro Mangana přirozeným stavem. Byl jako štiplavý mrak hluboko v žaludku, zvedal se, klesal, rozšiřoval a scvrkával. Mangan jím poměřoval své zážitky. Teď po něm zapátral, po tom jeho kyselém pulzování, zatímco jedl rybu a vytahoval si z úst kůstky.

Kdy přijdou?

Třeba ho budou jen pozorovat.

Objednal si další pivo a obsluhující chlapec mu ho přinesl v orosené sklenici. Mangan si na chvíli přitiskl lahev k čelu a pak se zhluboka napil. Zapálil si hřebíčkovou cigaretu a zrekapituloval své možnosti.

Možnost číslo jedna. Vypařit se z města. Neustále se přesunovat, udělat ze sebe nesnadný cíl. Nehybný člověk je zranitelný. Dostat se někam do bezpečí, na rušné, přelidněné, anonymní místo. Třeba do Kuala Lumpuru. Do Singapuru. Být stále v pohybu.

Jenže čím rychleji poběží, tím víc ho budou pronásledovat. Prchající cíl je prostě vzrušuje.

Anebo.

Možnost číslo dvě. Udělat to, co po něm Londýn neustále hlasitě vyžaduje. Nasednout do letadla. *Přijedte, Philipe.*

Udělal jste všechno, co jsme chtěli, a my víme, jak to bylo těžké. Jo, a možná na vás budeme mít pár otázek. Zapeklitých otázek, pomyslel si Mangan, které budou klást velmi zdatní a tvrdí chlapíci. Uvažoval, kde se to bude odehrávat. Určitě ne v tom hogo fogo domku v Paddingtonu, zadaptovaném z bývalých stájí, kde ho obvykle ubytovávali. Spíš na nějakém tichém a nenápadném místě, pomyslel si, na vlhkém anglickém venkově. Někde, kam není vidět ze silnice, v areálu obehnaném ploty, s nízkými cihlovými budovami a vojenskou policií u vrat. Jsme velice trpěliví, Philipe, ale budeme si s vámi muset promluvit. V duchu slyšel hlas Hopkové a pocítil nával úzkosti, který jej vždycky doprovázel.

Anebo.

Možnost číslo tři. Poslechnout řídícího důstojníka. Udělat to, co mu radila Pattersonová před pár měsíci nebo snad před celým stoletím v tom paddingtonském domku. Když se všechno podělá, Philipe, žijte v souladu se svou krycí identitou. Buďte sám sebou, případně tím, kým máte podle svého krytí být. Spěte, jezte, udělejte si plán. Rozhodnost a dobrá krycí historka jsou základ.

Oni vědí, že je tady, v Sorongu. Odkud? Má snad nějakého škůdce v počítači, který vypálí digitální světlici pokaždé, když se Mangan zalogue? Těžko říct. Nebo ho vyhmátli přes telefon? Jenže on používal pouze ty jednorázové, zakoupené v navlhých krámcích v blátivých bočních uličkách, kde se prodávají údajně nevystopovatelné SIM karty. *Což je přesně to prostředí, kde budou hledat, ty pitomče.*

Pokud ho ovšem neprozradila ta ženská. *Chodí sem zajímavý týpek. Nervózní ošuntělý bulé, běloch, který je ochotný vypláznout balík za jednorázový telefon. Vysoký. Zrzavý. Zelené oči. Toho nepřehlédnete. A někdo se o tom zmínil někomu, kdo nastražil uši a poslal to dál, a tak se informace o místě Manganova pobytu nesla jako klacík unášený proudem směrem k zejícímu chřtánu čínské tajné služby.*

Za posledních pět týdnů projel křížem krážem celé indonéské souostroví – ve člunech, malých letadlech a autobusech, které se prodíraly bujnými lesními porosty a po rudých hlinitých cestách kodrcaly na zastávky v malých zapomenutých vesničkách, kde bosí muži v saronzích drželi pod paží bránící se kohouty, stáli a zírali. Spal v ušmudlaných hotýlcích v odlehlých městech. Žil v souladu se svým krytím. *Philip Mangan, progresivní novinář, osvobozený od svazujících požadavků korporátních médií, se toulá Asií a mapuje vše okrajové, vypráví nevyřčené.* Mangan psal obskurní články a zveřejňoval je na své webové stránce. Jeden byl o využívání půdy na ostrově Ambon. *Migrace zpátky domů: vysídlení muslimové a křesťané se snaží uplatnit nárok na pozemky a dědictví po předcích.* Další stať pojednávala o škunerech, které pendlují mezi indonéskými ostrovy. *S prstem na tepu doby: plachetnice pinisi krouží kolem souostroví.* Bavilo ho ty texty psát a snažil se, aby byly pravdivé, navzdory svým praštěným názvům.

I kdyby ale psal sebepravdivěji, zůstanou ty články stejně jako internetová stránka, kam je posílal, pouhou fikcí. Fikcí, kterou vymysleli, stvořili a zaplatili techničtí mágové v suterénu VX, jak se zkráceně označovalo ústředí Britské tajné zpravodajské služby na Vauxhall Cross. Fiktivní krytí.

Kdy se i ze mě stane fikce? ptal se sám sebe. Nebo už jí dávno jsem?

Nejistě vstal a pohodil pár rupiových bankovek na stůl, obezřetně vyhlédl do šera. Vzduch páchl po petroleji a cigaretovém kouři a pod tím vším bylo cítit moře. Vracel se tichými potemnělými uličkami do hotelu. Uvědomil si, že v tuto chvíli ho ani tolik netrápí, jestli ho sledují nebo ne. Poslední dobou ho ten pocit přepadal stále častěji, zvláště když měl v sobě nějaký alkohol. Prováděl úhybné manévry, hlídal si záda, mořil se s krytím a komunikačními zařízeními, a pak to v něm vždycky najednou vybublalo. *Jaký to má smysl?*

V temném pokoji se svlékl a nahý si lehl pod síť proti komárům, kouřil. Proč neudělat to, co po něm Londýn žádá? Proč se tam nevrátit? Vyslechnou ho, ale to zvládne. Řekne jim všechno, co ví. O Číně, Etiopii, Thajsku, všechno, co se odehrálo v minulých dvou letech. Jak otřeseně sledoval toho řidiče nákladáku, krvácejícího za studené noci u dálnice, s krátkým masivním nožem zabodnutým v hrudi. Jak ten muž, když umíral, chtěl vidět své malé dítě.

Jak kdysi míval milenku, ale zatkli ji.

Jak mu zemřel agent, natažený na posteli v levném kasinu na břehu řeky Mekong, s pěnou u úst a modřinami na kůži.

Řekne jim, jaké to je lhát. Jaké to je být podveden. Řekne jim o svém zhnusení a neustálém puzení, o těch rýmujících se rozporech svého vlastního já. Být, či nebýt špiónem.

Jenže to už oni všechno vědí. Tohle horečnaté sebezpytování bezvýznamného profláklého agenta v daleké horké zemi nebude Hopkovou, Pattersonovou ani nikoho jiného zajímat.

Co by je *skutečně* zaujalo tam v té vlhké a studené Anglii, kromě pitvání jeho provařené zdechliny?

Něco by tu bylo.

Přece jen má jednu věc, která by přiměla Pattersonovou napřímit se na židli a naklonit se blíž, přitáhla by k němu rozzářený pohled Hopkové a dodala mu na důležitosti. A co že je to za věc? Přece ten drobounký hladký korálek s příslibem možnosti, spočívající tiše a nenápadně těsně pod vypouklitou pamětí. Zašmátral po něm, když teď ležel v tom odporném zatuchlém pokoji, a on tam stále byl, tvrdý a naléhavý.

Koho by takový slibný korálek nezajímal?

A pak, jako by zvětřili jeho myšlenky, konečně přišli.

Bylo kolem třetí ráno. Mangan se s námahou nořil z hlubin alkoholem nasáklého spánku, vytrhlo ho z něj vrznutí židle, cizí pach. Prudce se posadil, mžoural do tmy a srdce mu bušilo. Za moskytiérou rozeznával oranžový bod cigarety. Kdosi seděl za psacím stolem. Žhoucí uhlík se posunul vzhůru, na okamžik jasně zazářil a Mangan zaslechl za praskání hořícího tabáku. Pak dlouhé vyfouknutí, jako povzdech.

Mangan se pokoušel vymyslet, co říct nebo udělat.

„Kdo sakra jste?“ vypravil ze sebe.

Nezvaný host si poposedl na židli.

„Vy už jste vzhůru,“ promluvil mužský hlas.

„Vypadněte z mého pokoje,“ vyhrkl Mangan.

Sedící osoba chvíli nic neříkala a Mangan nabyl dojmu, že je možná podřízená někomu dalšímu. Je jich tady víc? Rozhlédl se, ale skrz síť proti komárům a tmu nic neviděl.

„Mrzí nás, že jsme vás vyrušili,“ pokračoval hlas. Mluvil anglicky, ale rodilý mluvčí to nebyl; výslovnost měl asijskou, možná čínskou, avšak ovlivněnou Amerikou.

„Prd vás mrzí. Vypadněte.“ V ústech měl sucho, slova zněla nezřetelně.

„Co se tam říkalo?“ Hlas byl tichý, sebejistý.

„Cože?“ nechápal Mangan.

„Co se tam říkalo?“

Mangan začal slézat z postele. Byl stále nahý.

„Ne,“ ozval se hlas. „Zůstaňte tam.“

Mangan polkl. Jsou ozbrojení?

„Co se tam říkalo, pane Mangane?“

„Jděte do prdele. Vypadněte.“ Měl pocit, že ta slova mu nepatří, jako by za něj mluvil někdo cizí. To je strach, pomyslel si. Tohle dělá strach.

Další zapraskání a oblak kouře.

„Měl jste pěkně napilno těch posledních – kolik, rok a půl, dva roky? Udála se spousta věcí.“

„Jsem novinář. Co je vám do toho?“

„Co je mi do toho? Aha. Dobrá. Tak se na to podívejme. Před několika měsíci jste se sčuchl s jednou malou čínskou plukovníckou sviní, je to tak? To je nám do toho.“

„Ne.“

„Ten plukovník byl trochu moc upovídaný, nemám pravdu?“

„Do toho vám kurva nic není, s kým se stýkám.“

„Víte, co se s ním stalo? Maličko to přehnal s herákem v jednom zaplivaném kasinu někde na řece Mekong. Takový trouba! Když ho našli, z třísel mu trčela jehla. Slyšel jste o tom?“

„Nevím, o čem to mluvíte.“

„Jistě. Lidé, pro které pracuju, se domnívají, že ten plukovník napovídal spoustě lidí spoustu nesmyslů. Bohužel dospěli k názoru, že napovídal nějaké nesmysly i vám, pane Mangane.“

Hlas se na vteřinu odmlčel, muž znovu potáhl z cigarety, zaplála oranžová záře.

„To jste na špatné adrese.“ Věděl, že to zní chabě.

„Vážně? Věc se má tak, pane Mangane, že lidé, pro které pracuju...“

Mangan si uvědomil, že mu skáče do řeči.

„A pro koho pracujete?“

Nastala pauza, jako by muže to přerušení popudilo.

„Věc se má tak, že lidé, pro které pracuju, chtějí vědět, co se tam říkalo, pane Mangane. Plukovník k nám byl před tou epizodou s jehlou velice vstřícný. Dost se rozpovídal. Sdělil nám spoustu podrobností. Vyprávěl nám, jak se poflakuje po Asii a Africe a předstíráte, že jste novinář. Víme o vaší

komunikaci, o těch stránkách na darknetu, které používáte, všechny tyhle věci. A představte si, tam u nás znají vaše jméno. Trochu jsme se poptávali a oni prý, cože kurva?! Philip Mangan? Ten, co před dvěma lety v Pekingu sekal jednu botu za druhou? Jste slavný! Nebo profláklý. No, spíš profláklý. A pak povídají, a co vlastně ten plukovník Svinský Manganova řekl? Když byli sami a kuli ty svoje pikle, o čempak se přitom bavili?“

Mangan cítil ten naleštěný korálek, zavrtaný hluboko v mozku. Tvrdý jako diamant.

„To je všechno blbost. A teď vypadněte.“

Hlas se začal přesunovat, blížil se k posteli. V pokoji skutečně byla ještě jedna osoba, po Manganově pravici, a také se dala do pohybu. Mangan cítil, jak se mu prsty samovolně zarávají do matrace.

„Pane Mangane, neříkejte mi prosím, ať vypadnu. Jestli to ještě jednou zopakujete, mohli bychom se dostat do rozepré, je to jasné?“

Hlas se zastavil v nohách postele. Mangan skrz síť rozeznával jen obrys postavy, oči.

Hlas byl tichý a věcný.

„Pane Mangane, my se neuchylujeme k únosům ani deportacím ani k ničemu podobnému jako vaše Služba, Američani nebo Rusové. My neodchytáváme lidi na ulici, nezdrogujeme je, nenasadíme jim plenu a nevyšleme je na okružní jízdu po mučicích atrakcích. Nerozšmelcujeme je na kousky pomocí dronů. Nesypeme jim do čaje polonium. To nemáme v repertoáru. Aspoň prozatím. Namlouváme si, že my jsme chytřejší. My vás radši slušně požádáme, abyste nám laskavě sdělil, co to do prdele děláte.“

Druhá postava po jeho pravici stála zcela nehybně. Mangan se pokusil zvrátit situaci.

„Jak to myslíte, co *dělám*? Já *nedělám* nic. Táhněte odsud a nechte mě na pokoji.“

V místnosti zavládlo ticho. Hlas v nohách postele mlčel. Ten druhý po Manganově pravici také. Pak se první hlas opět ozval, jako by se rozhodl mírnit. Tón byl klidný, ale Mangan cítil, jak vespod kypí zlost.

„Dobrá. Dobrá. Takže náš plukovník, ještě než si šlehne, se vzdá na krátký záchvat vzdoru. Jen chvilkový. Najednou je odvahy sama. Chlubí se nám. Něco jsem udělal, povídá. Copak jste udělal? ptáme se my.“

Cvaknutí zapalovače a Mangan najednou uviděl skrz síť obličej zarámovaný světlem plamínku. Mladý obličej s asijskými rysy, a jak si Mangan povšiml, absurdně pohledný. Jemná stavba kostí, plné rty, dolíčky ve tvářích a lání oči; skvostná tvář. Pak opět tma a žhnoucí špička cigarety, podobu té tváře vzadu za Manganovým očima pomalu bledla. Muž pokračoval.

„Plukovník povídá, něco jsem vypustil. Pustil jsem to po větru, říká. Oni to najdou a pak s vámi vydrbou. Takhle to řekl. Myslel tím s námi, víte? S mými šéfy. Se mnou. My jsme ti, s kým podle toho scénáře vydrbou. Kdo má ale to drbání provádět? To nevíme, protože to nám plukovník Svinský neprozradil a pak už měl schůzku s jehlou. Co si teď o tom máme myslet?“ Předstíral podrážděnost. „No co?“

Mangan neodpověděl.

„Myslíme si tohle: možná jste to vy. Vy osobně. Možná řekl něco *vám* a vy máte v plánu s námi pomoci té drobnosti vydrbat. Nějaké maličkosti. Možná dokonce ani nevíte, co vám řekl. To je přece možné, ne? On vám něco řekne a vy ani nechápete, jak je to důležité. Jistě, to je možné.“

Žhavý uhlík opsal ve tmě oblouk, rozzářil se a zasyčel.

„Jenže pak... pak najednou zjišťujeme, že jste se zdekoval. Frnk! Náhle jste pryč. Vidíme, jak se ženete z místa na místo, snažíte se ztratit, motáte se po celé Indonésii. Skončíte v téhle prdeli světa. Hlídáte si záda. Nakupujete telefony na jedno použití. Používáte všechno to šifrování. A nás napa-

dá – počkat, tenhle chlápek se nechová jako novinář. Tenhle chlápek se chová jako špion.“

Na okamžik zavládlo ticho. Mangan vnímal tikavé zvuky gekona někde nahoře v trámovi.

„Takže tohle nás napadá. Říkáme si, panenko skákavá, Philip Mangan jako obvykle předstírá, že je novinář, ale ve skutečnosti si myslí, že je ještě pořád špion.“

Mangan vycítil, že osoba po jeho pravici – byl to muž – přistoupila k posteli a teď stála těsně u moskytiéry. Hlas stále mluvil.

„Což znamená, že Philip Mangan má nějaký *důvod* se domnívat, že je špion. Možná má nějaký *důvod* být takhle aktivní, nějaký *důvod*, proč se takhle – jak tomu říkáte? – *zašívá*.“ Výdech. „Takže proto jsme tady, pane Mangane. Rádi bychom věděli, co se tam říkalo.“

Manganovi sevřel hrud' šíravý strach. V hlavě mu však zazněl výstražný signál.

Ty otázky jsou špatné, pomyslel si. Nejsou cílené. Tápour ve tmě. Oni nevědí, co vím, nebo jestli vůbec něco vím. Snaží se mě zastrašit.

Tak proč jim nevyhovět.

„Podívejte, já opravdu nevím, o čem je řeč. Já jen... já jen... co to má znamenat? Sedím tady úplně nahý a vůbec netuším, o čem to sakra mluvíte. Nechte mě na pokoji, prosím vás. Dobře?“

Moskytiéra po jeho pravici se prudce zvedla. Uviděl džíny, černé tričko na svalnatém trupu. Pak se mu v očích rozprskl ohňostroj jisker, obličejem a hlavou mu projela vlna bolesti. Cítil, jak padá dozadu, hlavou narazil na polštář, v ústech krev. Ten muž ho praštil, ale jak? Čím? Zvedl ruce k obličejí a vydal zvuk, který sám nepoznával.

Hlas zrychlil, drmolil vzrušeně a nedočkavě.

„Takže vážně, pane Mangane, jestli se tam mluvilo o něčem, co nevíme... na tohle vy přece nejste stavěný, že? Na tohle

nejste stavěný. Nepřišli jsme vám ublížit, ale děláte chybu. Prerostlo vám to přes hlavu. Měl byste odsud odjet. Odstěhovat se na nějaké hezké místo. Sehnat si řádné zaměstnání. Najít si holku. Pořídit si psa.“ Hlas stoupal, překotně zadrhával. „A vyhýbejte se všem flundrám a špionům a flash diskům, u kterých nevíte, co dělají a co obsahují, a hlavně se do prdele vyhýbejte Číně. Vážně. Dejte na má slova.“

Mangan slyšel zvuky, které vycházely z jeho vlastních úst, nezřetelné nosové sténání. Všude byla krev. Cítil, jak má kluzké a mokré prsty. Cítil, jak se nad ním tyčí ten druhý muž. Nehýbal se.

Jeden z nich tiše promluvil čínsky, malé divadýlko kvůli Manganovi.

„*Tcha tching-tung-le ma?*“ Pochopil to?

„*Pu č'-tao.*“ Nevím.

„*Wo caj kej tcha tie-s' i-sia.*“ Vysvětlím mu to ještě jednou. Mangan ztuhl.

Druhá rána byla tvrdší, muž ho něčím praštil, bylo to krátké a černé a zasáhlo ho to do kořene nosu, na chvíli se mu zatmělo před očima, ale vzápětí se probral. Ti dva tam pořád stáli a pozorovali ho.

„*Če-jang ni tiou chuej ša-le tcha.*“ Takhle ho zabiješ.

Druhý muž si jen odfrkl a odvrátil se. Pak odešli.

Eileen Poonová, která teď přenášela kontraband, se hbitě proplétala pekingskými ulicemi. Ráno zešedlo, provoz zhoustl. Taxíkem do Fang-čuangy a dál pěšky lesem výškových budov, jejichž špičky se ztrácely v mlze, za patami jí drncala příruční taška na kolečkách. Míjela zakrslé parčíky uprostřed betonové džungle, staří lidé postávali venku, protahovali si ztuhlá těla, klábosili. Pak metro nacpané mlčenlivými cestujícími tak, že nic neviděla. Lokty si prorážela cestu, strkala do lidí, uhýbala, měnila směr. V nákupním centru se posadila do kavárny, objednala si horkou čokoládu, trochu si vydechla a pozorovala okolí, vnímala plynutí času.

Nic. Tím si byla jistá.

Na nádraží probíhala kontrola legitimací. Příslušníci polovojenské policie *wu-fing* – ozbrojení a se psem, který pobíhal dokola a kňučel – měli na pojízdných plošinách namontované přidavné kamery, kabely se plazily kamsi dozadu.

Sklopila oči a zarputile maširovala vpřed, za sebou táhla příruční tašku. Zastavila ji ruka v černé rukavici.

„Šen-fen-čeng.“ Průkaz totožnosti.

„Jsem z Hongkongu,“ namítla.

Muž neodpověděl, jen k ní natáhl dlaň. Měl na sobě neprůstřelnou vestu a přes prsa mu visela krátká automatická puška. Zalovila v kabelce, přehrabovala se ve věcech. Sledoval ji. Trvalo celou věčnost, než konečně vytáhla pas a cestovní povolení pro pevninskou Čínu. Vzal si doklady, obrátil je v rukách, mračil se.

„Kam jedete?“

„Ale, do Tiencinu. Bydlí tam neter a zrovna se jim narodilo miminko, jenže o tři týdny dřív. O tři týdny! Zmatek nad

zmatek. On byl zrovna v práci – opravuje počítače a odjel tuším někam do An-chueje. Každopádně musel honem domů a nic není nachystané, prostě *luan-čchi-pa-cau* – nebyvalý zmatek. Takže je jedu navštívit a pomoci jim. Pokud mi to ovšem dovolí. Nejspíš asi nebudou chtít. Neterť se vždycky tváří jako kakabus, jenže ten drobeček za to nemůže, takže...”

„Co jste dělala tady v Pekingu?“

„Schůzky. Samé schůzky. Mám firmu. Vlastně je to rodinný podnik.“ Znova otevřela kabelku a prsty prohmatávala kapsy. Vytáhla vizitku a vrazila mu ji pod nos. Vzal si ji a Eileen do ní bodla prstem.

„Yip Lo Exports. To jsme my. Zaměřujeme se na hračky, suvenýry a upomínkové předměty z plastu. Dárky na párty, gumové náramky, sponky a ozdoby do vlasů, všechno možné. Schůzky s dodavateli. Potřebovali jsme projednat...” Policista odvrátil zrak a podával jí doklady. Vzala si je a pečlivě je ukládala do peněženky.

Chvíli tam stála, přerovnávala věci v kabelce, něco si mumlala a rozhlížela se kolem, jako by se snažila zorientovat, myslela na kamery, na software pro rozpoznávání obličejů, behaviorální analýzu. Vzpomínku na karamelky Bílý králík vytěsnila ze své mysli, pohrčila ji hluboko pod vrstvy krycí identity. Uchopila madlo příručního zavazadla, zamířila na peron a nastoupila.

Nejrychlejším vlakem na světě do Tiencinu – poslední úsek cesty – a pak letadlem do Hongkongu. Jen klid, pomyslela si. Už jedu, Val. Je to jen naše.

PŘÍSNĚ TAJNÉ/STUPEŇ UTAJENÍ 2/BOTANIKA

POUZE PRO UK

PŘÍLOHA B KOPIE 4/8

/HLÁŠENÍ

1/ (PT) Zdroj JÁDRO zaslal dopis K/DV. Plné znění viz níže.

Peking

K rukám ředitele kontrolingu pro Dálný východ a západní polokouli,

Britská tajná zpravodajská služba,

Vauxhall Cross, Londýn

Vážení přátelé,

jsem ve velice prekérní situaci a musím Vám vysvětlit pár věcí.

Už třikrát jsem poskytl vaší Službě ty nejcennější informace, které umožní hluboké porozumění a vhled do fungování mé vlasti. Nikdy na to nezapomínejte, přátelé. Neposkytuji Vám pouze informace. Dávám Vám část své moci.

Žádám, abyste s obdrženými materiály nakládali s maximální opatrností a měli na paměti mou bezpečnost. Jejich šíření MUSÍ být omezeno, stejně jako počet lidí obeznámených s celou operací. Víím, že máte vysoce profesionální přístup a chápete důležitost tohoto opatření.

Věci, které jsem se rozhodl s Vámi sdílet, jsou nesmírně důležité a poslouží jako důkaz, že jsem ve vysokém postavení s výborným přístupem k čínským zpravodajským informacím. To jistě snadno nahlédnete.

Kvůli protikorupční kampani jsem se nyní ocitl v ošemetné situaci. Řada řídicích pracovníků, dokonce i stranické kádry z ústředního výboru, byla zatčena. To je velmi vážné. Já se obvinění z korupce bát nemusím. Všude však vládne podezřivá atmosféra, všude jsou vyšetřovatelé. Kontrolují mé záznamy, kádrový profil, bankovní účet. Dokonce prověřují i účet mé ženy! Velice ji to rozrušilo a doma panuje napjatá atmosféra. Moje rodina nedokáže pochopit obtížnost mé práce, všichni panikaří a jsou popudliví. Ted' nesmím udělat žádnou chybu. Při udržování kontaktu si musíme počínat velice obezřetně a já spoléhám na Vaši profesionalitu.

Tentokrát přikládám materiály, které specifikují komerční cíle v USA s vysokou prioritou. Jak víte, naše nejvyšší orgány kladou důraz na dlouhodobý růst a bezpečnost čínské ekonomiky. Zpravodajské požadavky zahrnují infiltraci agentů nebo kybernetický průnik do firem podnikajících v následujících oborech:

- Obranné technologie. Avionika. Noční vidění. Elektromagnetická pulzní děla. Bezpilotní letadla. Neviditelné letouny s plazmovou technologií.
- Nanotechnologie. Nanomanipulace a lokalizační technologie. Mikroskop skenující sondou. Nanolitografický systém.
- Genetika. Geneticky modifikované potraviny, především rýže a pšenice. Výzkumný ústav rýže ve Stuttgartu ve státě Arkansas je cílem nejvyšší priority.
- Doprava. Vysokorychlostní železnice. Transportní systém hyperloop. Tiché pohonné systémy. Kosmické a odpalovací systémy.
- Umělá inteligence. Algoritmy pro strojové učení. Evoluční výpočty. Inteligence roje.

Na paměťovém disku se nachází kompletní seznam cílových podniků. Veškeré materiály, které Vám posílám, mají označení **ŽŮJE-MI/PŘÍSNĚ TAJNÉ** a jsou nesmírně cenné. Vybral jsem je tak, aby byly co nejnázornější, ale přitom na mě přímo neukazovaly.

Nyní k Vaším laskavým doporučením, která jste učinili v naší poslední komunikaci:

1/ **ŽÁDNÁ** schůzka v zahraničí nepřipadá v úvahu. Je to nevhodné. Cesta do ciziny vyvolává spoustu otázek od příbuzných, přátel a vlády. Musím také znovu zdůraznit, že Vám **NEPROZRADÍM** svou totožnost. Není to nutné a krajně by to ohrozilo mou bezpečnost.

2/ Nelze využívat ŽÁDNÉ elektronické komunikační kanály. Počítačová bezpečnost je zde velmi slabá, je to velmi riskantní. Vše, co dělám online, může někdo vidět. Všechno se pečlivě monitoruje. Naše komunikace bude i nadále probíhat stejně jako doposud, prostřednictvím kurýra. Mimo chodem, gratuluji k jeho vynikající práci.

3/ Víím, že nepoukazujete platby na zahraniční bankovní účty, s výjimkou účetních záležitostí. My to děláme stejně. Já ale na Vaši stranu NEPŘEBĚHNU, tak jak mi zaplatíte? Penězi to nepůjde. Napadlo mě, že byste mi mohli posílat diamanty. To by bylo asi nejrozmnější.

V neposlední řadě je nesmírně důležité, abyste znali mé POHNUTKY a podle toho jednali. Naši organizaci považují za zkorumpovanou, mnozí řídící pracovníci jsou nekompetentní a nejsou odborně na výši. Důležité plány jsou neustále potírány, skvělé nápady se házejí pod stůl. Šokuje mě, jak nízká a špatná je kvalita práce. Pouze pár funkcionářů jako já dokáže řádně zvládat přidělené úkoly. Proto Vás žádám, abyste mi pomohli. Pomozte mi dosáhnout úspěchu, abych posílil své postavení a byl povýšen do významné vedoucí funkce. Považujte to za nedílnou součást naší dohody, přátelé. Víím, že dokážete přijít s přesvědčivými a profesionálními návrhy.

K dalšímu spojení dojde za osm (8) týdnů podle protokolu ZVONEC. Odpovězte prosím na mé připomínky.

Děkuji a zůstávám s pozdravem,

Z.

/KONEC HLÁŠENÍ

Baltimore, Maryland

Čtyřiadvacet dronů zaujímalo přesnou formaci ve tvaru mřížky. Vznášely se metr a půl nad zemí, nedočkavě bzučely a upravovaly svou polohu nervózním naklápěním rotorů. Pearl připomínaly vážky nebo kolibříky.

Pozorovala je, když vtom se bez výstrahy daly do pohybu. Vyklouzly ze svého místa ve formaci, ladně prosvištěly dopředu a seřadily se do dvojstupu. Na okamžik zůstaly viset na místě a pak jich všech čtyřiadvacet vyrazilo kupředu v jednom šiku, přízračný parádemarš v prostoru. Mířily k překážce, dvěma sloupkům o výšce metr osmdesát, mezi nimiž byla jen úzká mezera. Letka se blížila k brance.

To nedokážou, pomyslela si Pearl. Ta štěrbina je moc úzká.

Sotva jí ta myšlenka bleskla hlavou, první dva drony zrychlily. Jeden z nich uvolnil místo druhému a vedoucí dron, který se teď řídil velkou rychlostí, se přetočil do vertikální polohy a elegantně proklouzl mezi sloupky. Udělal salto, srovnal let a dál pokračoval pozvolným tempem. Následoval druhý dron, prosmekl se brankou a zařadil se za první. Během půl minuty proletělo všech čtyřiadvacet dronů mezerou a opět zaujaly původní formaci.

Pearl se usmála a pohlédla na Cala, který zavrtěl hlavou, jako by říkal *já nic nedělám!* Zvedl ruce dlaněmi vzhůru, aby ukázal, že je má prázdné. Drony se momentálně nehýbaly, visely ve vzduchu a čekaly na další rozkazy. Cal jim zadával různé trojrozměrné formace a drony samy rozhodovaly, jak jich nejlépe dosáhnout. Pearl měla pocit, že se každý z nich přesunuje na určené místo s cílevědomostí a jistotou. Všimla

si ale, že jeden se vzdálil od útvaru a míří ke zdi hangáru. Podívala se na Cala a ukázala prstem. Zvedl ukazovák, jako by říkal *počkej chvílku*. Sledovala osamělý dron, který teď letěl sám prostorem a plnil jakýsi individuální úkol, zatímco bzučící kolektiv čekal. Malý letoun klesal, až dosedl na nízkou černou plošinu v úrovni podlahy, těsně pod místem, kde Pearl stála. Rotory se zastavily a stroj znehybněl. Na plošině se rozsvítila červená dioda a Pearl si uvědomila, že dron opustil formaci, aby si dobil baterii. Ostatní drony mezitím zareagovaly na jeho nepřítomnost tím, že se přeskupily.

Cal se usmíval. *Pořád nic nedělám!*

Náhle se celá letka začala spouštět k zemi. Drony přistály, rotory se zastavily a všechno ztichlo.

„Dobrý, ne?“ křikl Cal z druhé strany hangáru. „Přinesou ti čaj. Uvaří nudle.“

Seskočil dolů, zvedl jeden z dronů a čapím krokem k ní zamířil. Natáhl se k ní a s úsměvem jí dron podal. Sklonila se a vzala jej do ruky. Byla to krásná věčička, stříbrná, s hladkým aerodynamickým pláštěm a pečlivě vypracovanými rotory. Dron byl ještě teplý a Pearl měla pocit, že drží něco živého, jako by uvnitř bilo srdce. Na spodní straně byl namontovaný mechanismus připomínající klepeto.

„Uchycení nákladu,“ vysvětlil Cal. „Může tam být snímač. Může tam být nástroj. Může tam být zbraň.“

Zvedla obočí a přikývla.

„Hoď ho,“ vybídl ji Cal.

„Cože?“

„Házej.“ Švihl zápěstím, jako by něco vrhal do prostoru.

Naklonila se přes zábradlí a vyhodila ho vzhůru ke stropu, tři metry nebo ještě víc. Dron letěl vzduchem, dosáhl nejvyššího bodu a na zlomek vteřiny tam zůstal viset. Jakmile začal padat, rotory s bzučením naskočily, malý letoun srovnal polohu, vznášel se na místě a pomalu se přitom otáčel kolem vlastní osy, jako by se snažil zorientovat.

„Sleduj,“ volal na ni Cal.

Dron se vrhl střemhlav dolů, kde na podlaze hangáru nehybně seděl zbytek roje. Chvilku kroužil a pak přistál na stejném místě ve formaci, které zaujímal předtím, než ho Cal sebral.

„Učíme je najít cestu domů,“ prohlásil.

„Učíme?“ zeptala se pobaveně.

„Připomíná to učení,“ odvětil.

Zavrtěla hlavou.

„To teda ne,“ opáčila.

„Jak ti to teda připadá? Je to víc než programování.“

Na chvilku se zamyslela.

„Připadá mi, jako bychom jim něco vštěpovali.“

„Vědomosti?“

„Ne. Bude to něco víc.“

Zasmál se.

„Kdy? Kdy to bude?“

Pohlédla na něj.

„Až to dokončím,“ odpověděla.

Naklonil hlavu na stranu.

„A to bude kdy?“

Pokrčila rameny.

„Nemůžeme se dočkat, chápeš.“

Usmála se. Přeslápł z nohy na nohu, strčil si ruce do kapes.

„Přijdeš v sobotu?“

„Jsem zvaná?“ vyhrkla.

„Jistěže jsi zvaná!“

„Aha. Totiž, já nevím. Táta...“

„Bude to fajn. Uděláme *pao-c'*. Budou tam lidi, co znáš.“

Zatvářila se lítostivě. „Jenže já...“

„Pearl, je ti devatenáct. Jsi ve třetáku.“ Mluvil vlídně, ale Pearl poznala, že je podrážděný.

„To všechno vím, Cale, jenže to je...“ Nedokázala dokončit větu.

„Proč je tvůj otec takový? Je to jen večírek. S *pao-c'*. S fyziky. A inženýry. Většinou čínskými fyziky a inženýry. No vážně, bude to ta nejasexuálnější záležitost v historii lidstva. Pravděpodobnost ohrožení tvé počestnosti se limitně blíží nule. Neexistuje stupnice, kde by jeho hodnota nebyla zcela zanedbatelná. To bys musela použít nestandardní analýzu.“

Spojil ukazovák a palec a přimhouřil jedno oko, aby naznačil něco nesmírně malého. Pearl se zasmála.

Calovo anglické jméno znělo California Cheung. Jeho rodiče ve vlhkém hongkongském bytě kdysi tajně doufali a plánovali, že se dostane na slunný Stanford. Namísto toho skončil na Univerzitě Johnse Hopkinse, v tomto nepřívětivém městě na východním pobřeží s neklidnými ulicemi a drsnými zimami. A změnil si jméno na Cal. Teď tady stál, vysoký a pobledlý, s tázavě zvednutým obočím. Byl o šest let starší než ona, dělal si doktorát. Byl to kámoš, studijní rádce, opora. Vídal se s ní, naslouchal jí. Obdivoval její schopnosti tak jako všichni, ale Pearl měla pocit, že on ji má skutečně rád. Možná i něco víc. Někdy v budoucnu.

„Možná bych měl pozvat i tvoji mámu s tátou. Můžete přijít všichni.“

Přitiskla si dlaně k tvářím.

„Proboha, to ne. Prosím tě! To by byl trapas.“

„Proč?“

„Otec bude všechny zpovídat. Rozdávat vizitky. Bude se montovat do vaření. A bude to prostě, chápeš, opruz. Nakonec zjistí, že něčí prarodiče pocházejí ze stejné provincie jako ti jeho a začne zpívat lidové písně nebo tak něco.“

„O kterou provincii vlastně jde?“

„Šan-si. Fakt úchvatná.“

„Proč je úchvatná?“

„Ty jsi vážně dítě Hongkongu. Každý přece ví, že na Šan-si není úchvatného vůbec nic.“

„Proč, co tam je?“

„Hory. Uhlí. Vyrábí se tam ten výborný černý ocet.“

Cal se zatvářil chápavě.

„Aha! Takže to je ta vůně, kterou jsi cítit.“

V Pearl hrklo.

„Počkej, cože?“

„Dělám si legraci.“

„Ne, vážně, náš dům páchne po octu. Je velice pravděpodobné, že smrdím.“

Cal zkrřížil ruce na prsou. Zdálo se, že si s ní hodlá důvěrně promluvit. Pearl to chtěla také, ale zároveň se toho bála.

„Takže ty nepřiđeš, protože předpokládáš, že otec bude proti?“

Také si založila ruce na hrudi stejně jako on – *zrcadlení*, pomyslela si, z neurologického hlediska zajímavé – a opřela se o zábradlí.

„Hlavně se mi o tom s ním nechce diskutovat. Je to úmorné.“

„Ještě jednou mi vysvětlí, proč ti otec nedovolí bydlet v kampusu. Na koleji. Jako všichni ostatní vysokoškoláci.“

„Chtějí mě mít doma. Už jsem ti to říkala. A je to levnější. O hodně.“

„Levnější? *Levnější?* Pearl, vždyť ty máš plné stipendium *plus* firemní sponzoring. Peníze by tady skutečně neměly hrát roli. No uznej.“

Pokrčila rameny. Bylo jí nepříjemné, kam jeho otázky směřují.

„Proč tě chtějí mít doma? Z jakého důvodu?“

Nedívala se na něj a začala se kousat do dásně.

„Žádný zvláštní důvod to nemá. Jsem prostě jejich dcera. Jedináček.“ Viděla, že Cal už svých slov lituje.

„Promiň, chtěl jsem jen říct... co tím sledují?“

Povzdechla si. „Já nevím, Cale. Ale otec mě vážně chce mít doma. A máma taky. Mají pocit, že o mě musí pečovat, že musí rozvíjet ty...“

„Ty tvoje schopnosti.“

„Jo.“

„Tvé nadání.“

„Asi ano.“

„Tvou genialitu.“

„Ale jdi, prosím tě!“

„A dělají to? Rozvíjejí ji?“

„Ty si myslíš, že ne?“

Povzdechl si a sklopil zrak.

„Podle mě máš velice vzácnou schopnost, Pearl. *Velice* vzácnou. Vidiš věci, které my ostatní nevidíme. Třeba já ti ten tvůj talent šíleně závidím. Jenže ho musíš využívat. Musíš se dostat do světa. Opustit zónu pohodlí, nechat věcem volný průběh, růst.“

„*Zónu pohodlí?* Vážně? Takhle jsi to řekl?“

„Co?“

„Za chvíli mi řekneš, že se mám *dívat na věci z nové perspektivy*.“

„Víš přece, jak to myslím.“

„Ne, nevím. Používáš nicneříkající fráze.“

Zavrtěl hlavou. „Chci říct, že tím věčným vysedáváním doma ve svém pokoji akorát zakrníš. Rozvíjet se budeš jediňe tím, že se začneš stýkat s jinými mladými a velice chytrými lidmi. Že s nimi budeš mluvit. Že budeš poznávat nové věci, nové lidi a nová místa.“

„Vážně? Když se budu se spolubydlíci bavit o jejím... co já vím o čem.“ Uvědomila si, že netuší, o čem by mohla se spolubydlíci mluvit. „A když si budu sama prát? Chodit na mejdany? To je pro mě lepší? Já nesedím doma v pokoji s nohama na stole, Cale. Já pracuju. Já přemýšlím. Je tam klid. Tam vymýšlím řešení.“ Na okamžik se odmlčela. „A píšu pro tebe programy,“ dodala.

Zamračil se. Zabolelo ho to, jak Pearl předpokládala.

„Programuješ pro nás všechny.“

„Programuji, tedy jsem,“ utrousila.

Viděla, že Cal uvažuje, co tím myslela.

„Už jsi byla někdy pozvaná na mejdan na koleji?“ zeptal se.

„Možná.“

„Fakt?“

„Ne.“

Natáhl k ní ruku. Uchopila ji.

„Já bych s tebou například rád víc chodil ven a nemluvil jen o rojích dronů,“ podotkl.

„Bojím se, že se neumím bavit o ničem jiném než o práci.“

„A právě proto bys měla bydlet na koleji. Můžeš zažít něco zajímavého.“

„Jo, jasně. Jako například?“

„Ježíš, Pearl. Já nevím. Třeba si uvařit špagety a nejit spát. Nebo koukat na filmy Čang I-moua. Chodit na procházky. Plachtit v zálivu. Účastnit se bruslařského derby. Co já vím.“

„Co je vlastně to bruslařské derby?“

„Přesně! To zjistíme. Dobrodružství na bruslařském derby. Život čeká.“

Tázavě na ni hleděl. Stále ji držel za ruku.

„Cale, já už ale tak nějak vím, co mě čeká, chápeš? Budu bydlet doma. Dodělám školu a rovnou půjdu pracovat do Telperionu. Udělám si doktorát. Pak s tebou možná budu moct zkoumat taje bruslařského derby.“

Povzdechl si.

„Bruslařské derby na nikoho nečeká,“ opáčil. Vypadal sklesle. Pohrával si s její rukou. „A co ta část se špagetama?“

„Špagety bych snad dokázala zařídit. Pokud můj táta doštane varování nejmíň měsíc předem.“

Kráčela k autu, malé červené hondě – svému útočišti a kořisti z nemilosrdného tažení, jehož cílem bylo oslabení rodičovských pozic. Matka trvala na tom, že ji bude během celého prvního ročníku vozit do kampusu a každé odpoledne ji vyzvedávat. Pearl to považovala za ponižující a trapné

a žádala, aby mohla jezdit sama. Následovaly měsíce zákopové války, kterou ukončila až Pearlina vyhrůžka, že se na dobro odstěhuje. Rodiče neochotně ustoupili a na příjezdové cestě se objevila devítiletá Honda Civic se sto dvaceti tisíci kilometry na tachometru. Pearl to auto milovala s vášní, která ji samotnou překvapovala a přiváděla k otázce, co dalšího jí v životě uniká. Co ještě by možná dokázala milovat?

Pustila stanici WTMD, kde hráli nezávislý rock. Cesta po I-95 ubíhala pomalu, provoz mezi Baltimorem a Washingtonem se v horkém odpoledni vlekl, slunce ji oslepovalo. Dojíždění jí nevadilo. Seděla v klimatizované kabině a nechala myšlenky volně bloudit. Když minula Národní bezpečnostní agenturu ukrytou za stromy, provoz trochu polevil a Pearl zamířila na okruh.

Zaparkovala na příjezdové cestě, vystoupila z vozu a ihned ucítila, jak ji zaplavuje horko. Matka stála ve dveřích. „*Ni wan le*,“ řekla. Jdeš pozdě.

„Skočila jsem ještě ke Calovi do laboratoře,“ odvětila Pearl anglicky.

„Mělas zavolat.“

Pearl neodpověděla, skopla z nohou boty a pohodila batoh na kuchyňský stůl. V domě bylo chladno a šero a páchl tam přepálený olej. A ocet. Matka něco hledala v lednici.

„Mělas zavolat,“ zopakovala.

„Já přece nemusím volat, mami,“ opáčila Pearl. „Pokaždé...“ Nechala zbytek věty viset ve vzduchu. Matka před ní na stůl postavila sklenici ledového čaje.

„Proč chodíš ke Calovi do laboratoře?“

„Jen jsem ho chtěla pozdravit. Předvedl mi ten nový skupinový manévr.“

„Předvedl ti ho?“

„Jo.“

Matka na ni s očekáváním pohlédla.

„Jo, fungovalo to,“ odpověděla Pearl.

„Takže to můžeš oznámit firmě.“

„Můžu to oznámit firmě.“

„Tak jim to řekni.“

„Jo.“

„Chytrá holka.“

„Můj podíl na tom je dost malý.“

„Jen jim to pověz. Byl to tvůj algoritmus.“

„No jo, mami.“

Pearl popadla sklenici s čajem a batoh a vyklidila pole. Matka se za ní dívala. Pearl vyšla nahoru po schodech, tiše našlapovala po koberci a pak vstoupila do svého pokoje. Byla tam tma a chladno, závěsy zatažené. Svlékla se do spodního prádla, natáhla na sebe tričko s potiskem *Doctor Who* a kostkované pyžamové kalhoty, stáhla si vlasy do culíku a se zkříženými nohama se usadila za stůl. Spustila počítač, ten velký, a zatímco nabíhal, vyčistila si brýle. Přešla do složky s elektronickou poštou a naťukala zprávu.

Vážený doktore Katzi,

chtěla jsem Vám jen oznámit, že ten nový skupinový manévř funguje výborně. Dnes jsem ho sledovala v laboratoři se čtyřiadvaceti nano kvadrotory. (Byl to ten, který využíval mou definici trajektorie a prováděcí algoritmus.) Využití modifikované B-spline křivky pro optimalizaci trajektorie se osvědčilo (tak jak jste říkal!), podle mě ale ještě musíme dořešit efektivitu výpočetní strategie.

Takže ta moje letní stáž v Telperionu nebyla úplně zbytečná!

S pozdravem

Pearl Tchaová

Stiskla *odeslat* a přeprnula na muziku. Místnost zaplnily tóny ambientní hudby, Pearl se opřela a kousala si nehty. Znovu si přečetla ten e-mail a uvědomila si, že vyznívá dět-

sky a příliš horlivě. Pozdě, už byl odeslaný. Odpověď přišla obratem.

Milá Pearl,

jen tak dál! To je skvělá zpráva; my všichni v Telperionu jsme věděli, že ta stáž nebude zbytečná! Pamatuj, že nám stále velice záleží na minimalizaci prováděcí doby, což se samozřejmě promítá do otázky efektivity výpočtu. Pokračuj v tom, a až za námi příští měsíc přijedeš, společně to probereme.

Potřebujeme si také promluvit o Tvých předmětech v tomto semestru. Co se týče generování trajektorie, zapasovala ses na diferenciální geometrii? A dívala ses na cyklus přednášek o parciálních diferenciálních rovnicích? Doufám, že ano. Co tam máš dalšího?

Musíme také začít pracovat na Tvé bezpečnostní prověrce. Požádám Carlu z Telperion Integrity, aby se s Tebou ohledně toho spojila. Všechno Ti vysvětlí.

Dobrá práce!

John K.

PS: Miriam tvrdí, žeš měla mít stipendium na účtu už minulý týden, nedostala však od Tebe žádné potvrzení. Můžeš jí dát vědět? Dík.

Jen tak dál, Pearl. Přihlásila se do internetového bankovníctví a bylo to tam. Dvacet sedm tisíc dolarů jako finanční výpomoc na semestr, čímž se dostala mezi nejbohatší studenty na Univerzitě Johnse Hopkinse.

Co si od toho slibují? uvažovala. Parciální diferenciální rovnice by dokázala zvládnout během týdne, kdyby na to přišlo. Firma ji ovšem nutí absolvovat celý semestr. A co se týkalo toho jejího algoritmu, jako takový nebyl špatný. Pomáhal řídit pohyb dronů, umožňoval jim skupinově rozhodovat o tom, jak naplánovat trasu na základě informací z čidel, jak hladce proklouznout mezi sloupky.

Jenže to bylo všechno. Jen taková maličkost.

Ozvalo se zatukání na dveře a dovnitř nakoukl otec s tím svým dychtivým výrazem.

„Takže to fungovalo?“

Pearl upřeně zírala na monitor před sebou.

„Ano, tati, fungovalo.“

„Všechny kontrolní body?“

„Všechny.“

Spokojeně přikývl.

„Dala jsi už vědět do Telperionu?“

„Jo.“

„Co říkali? Co na to Katz?“

„Napsal mi *jen tak dál*, Pearl.“

Odfrkl si a dveře se zavřely. Pearl si povzdechla. Možná má Cal pravdu, pomyslela si. Měla bych se radši někde poflakovat se spolubydlicí, opustit zónu pohodlí, žít se instantní nudlovou polévkou a lakovat si nehty.

Vzpomněla si na ten hladký stříbrný dron v ruce, na rozdíl mezi živým a neživým, a uvažovala, kudy vede ta tenká dělicí čára.

Přistoupila k oknu, otevřela ho a dovnitř vnikl horký večerní vzduch, nesl s sebou vůni grilovaného masa, energické vrzání cikád v korunách stromů, dětské hlasy z plácku o kus dál v ulici. Stála a poslouchala, zkoušela si představit cizí životy, jiné než ten její.

Pak na ni zavolala matka, ať se jde najíst.

Otec už seděl za stolem, srkal z misky smažené nudle s houbami a hráškem. Uprostřed stolu ležela mísa s kuřetem v sojové omáčce a talíř kapusty. Matka skládala utěrku na nádobí.

„Čch' pa,“ pobídla ji. Jez.

Otec stroze popisoval svůj pracovní den. Problémy se servery, chladicí mechanismy se úplně zbláznily. Naštěstí

zasáhl on a zachránil situaci před těmi pitomci, kteří vůbec nevěděli, která bije.

„Co děláš dneska večer?“ zeptal se jí čínsky.

Pokrčila rameny. „Řeším nějaké úlohy. Integrály. Základní věci.“

„Nedávají ti pořádně zabrat.“

„Dokážu si dát zabrat sama.“

„Proč postupují tak pomalu?“

„Telperion chce, abych to dělala takhle, tak to tak dělám, chápeš?“

„Ale proč?“

Matka je pozorovala, poslouchala.

„Tohle už jsme probírali tisíckrát, tati.“

„Integrály jsi počítala, když ti bylo třináct.“

Nabrala si do misky nudle a přidala kapustu.

„Fajn, tak proč si rovnou neudělám doktorát? Co? Hned teď,“ prohlásila. „Proč ne? Dokázala bych to. Chceš mít zářivé dítě, tak ho měj.“

„Ne, ne, ne.“ Otec na ni mířil jídelními hůlkami. „Jen zůstaň u Telperionu. Tak je to mnohem lepší. Peníze jsou slušné a je to jedna z nejvyspělejších firem v oboru.“ Polkl. „Obranné technologie nikdy nevyjdou z módy.“

Pokrčila rameny. Otec se mračil. Věděla, co přijde. On si to prostě nemohl odpustit.

„Jenže doma v Číně,“ pokračoval, „by tě přinutili pracovat mnohem rychleji. Na univerzitě Čching-chua. Nebo Tiao-tchung. Musela bys pořádně makat.“

„Doma v Číně, doma v Číně,“ papouškovala.

„Mitchelli,“ napomenula ho matka, „přestaň.“

„Dali by ti zabrat.“

„Já jsem Američanka, tati.“

Když to vyslovila, otec položil ruce na stůl a Pearl si všimla, že si s matkou vyměnili přes stůl pohled.

„Ano,“ přitakal, „jsi Američanka.“

Pearl snad už po tisíci vycítila, že matka s otcem mají jakési tajemství, do něhož ona není zasvěcená.

Mangan stál v koupelně a dávil, umyvadlo bylo postříkané krví. Ohmatal si nos, opatrně prozkoumal jeho kořen. Natékal a pod očima se mu vybarvoval monokl. Bolest trochu polevovala. Omyl si tvář, vrátil se do pokoje a s hlavou v dlaních se posadil na pelest.

Co to sakra *bylo*?

Nejspíš výzva k zastavení činnosti od čínské tajné služby. Zdvořilá výzva.

Sáhl po cigaretě, zapálil si, ruce se mu třáslly.

Od chvíle, kdy Mangan před dvěma lety za studeného pekingského podzimu zahájil svůj tajný život, začal pomalu chápat, jakou roli v něm hraje strach. Strach se stal nedílnou a přirozenou součástí jeho řemesla a zároveň zbraní používanou k uskutečňování jeho záměrů. Strach z odhalení, strach z neúspěchu, strach z důvěrnosti, strach ze zrady, strach z budoucnosti. Aby se s tím nějak vyrovnal, představoval si, že díky životu ve špiónážních službách se v něm otevřela puklina, kam může nacpat všechno, co se stalo, i svůj strach. Do té praskliny ukryl svůj tajný život. Jak tak seděl na posteli, vzal vzpomínku na toho muže za moskytiérou a bolest, všechno to zasunul hluboko do té pukliny a pořádně upěchoval.

Pohlédl na cestovní tašku, sklonil se k ní, pak se zarazil. Vstal a přistoupil ke dveřím, přitiskl k nim ucho a poslouchal, potom pomalu obešel místnost kolem dokola, přejížděl rukama po rovných plochách, pod stolní deskou, nahoře na skříni. Nenechali tam něco? Kameru? Nebo něco jiného? Zhasl světlo a přistoupil k oknu, vytáhl roletu a vyhlédl na zaplevelený dvorek, střechy, garáž a náznak svítání. Vzal telefon, sundal zadní kryt a vyndal baterii, strčil rozebraný mobil pod polštář a zase se posadil. Byl celý rozklepaný a svíral se mu žaludek.